

D ô v o d y:

Jak je patrné ze spisů, spor byl zahájen u okresního soudu ve V. (v Podkarpatské Rusi) v době před účinností zákona č. 251/1934 Sb. z. a n. Pro tento soudní okres není zřízen pracovní soud ani není oddělení pro pracovní spory u řečeného okresního soudu.

Ustanovení čl. IV, odst. 2, zákona č. 251/1934 Sb. z. a n. neplatí, byl-li spor zahájen před účinností cit. zákona (čl. VI cit. zákona). Měl tedy odvolací soud povinnost projednat a vyřídit odvolání jako řádný odvolací soud (§ 42 zákona o pracovních soudech).

Avšak odvolací soud porušením citovaných zákonných ustanovení rozhodl o odvolání v senátě složeném podle § 32 zákona o pracovních soudech.

Poněvadž zde jde o okolnost sporu překážející (bod 1 § 180 Osp.), které jest dbáti z úřední povinnosti v každém stadiu sporu (§ 540 Osp. ve znění bodu 10 čl. III zákona č. 23/1928 Sb. z. a n.), bylo rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 16763.

Železničný zaměstnanec může být aj v čase, keď je v nemocenskom stave, a pred uplynutím nemocenského roku preložený do dočasnej výslužby podľa § 116 lit. a) služ. por.

(Rozh. z 18. februára 1938, Rv III 929/37.)

Žalobník predniesol, že bol ako železničný zamestnanec výnosom ministerstva železníc z 24. júla 1933 preložený do dočasnej výslužby podľa § 116 lit. a) služ. por. s účinnosťou od 1. augusta 1933. Preloženie do výslužby je však neplatné, lebo žalobník od 16. januára 1933 až do konca augusta 1933 bol v nemocenskom stave a pred uplynutím nemocenského roku nemohol byť platne preložený do dočasnej výslužby. Žalobou domáhal sa rozsudkového výroku, že preloženie do dočasnej výslužby je neplatné a že žalovaný štát povinný je doplatiť mu, o čo bol na svojich platových nárokoch skrátene tým, že mu boli vyplácané len odpočívne požitky.

O b a n i ž š i e s ú d y žalobu zamietly.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť žalobníka zamietol.

Z d ô v o d o v:

Žalobce byl železniční správou přeložen do dočasné výslužby podle § 116 písm. a) služ. ř. — postradatelnost, která nastala pro organizační změny v úřadě n e b o pro trvalý pokles práce.

Na tento důvod musí se omezit spor, veškerá tvrzení, stížnosti i vývody jdoucí přes tento předmět rozepře jsou nerozhodny a netřeba se jimi zabývat.

Skutkový stav napadeného rozsudku v rozhodných mezích je zjištěn v plném souhlase se spisy a jest dostatečným podkladem pro právní posouzení věci.

V § 116 služ. ř. jsou pro přeložení do dočasné výslužby uvedeny dva důvody pod písm. a) a písm. b), pod a) důvod již zmíněný, pro který byl žalobce přeložen do dočasné výslužby, a pod písm. b) nemoc, pro kterou nemohl zaměstnanec po celý rok konati službu, avšak dá se očekávat, že služební způsobilosti opět nabude.

Každý z obou těchto důvodů je samostatným, jeden na druhém nezávislým, při důvodě písm. a) zaměstnancova nemoc nepřichází vůbec v úvahu a proto nezáleží na tom, zda a že žalobce před přeložením do dočasné výslužby — dnem 1. srpna 1933 —, které se stalo z důvodu písm. a), byl již půl roku nemocen — od 16. ledna 1933 — a že do dne, kdy byl přeložen — do 1. srpna 1933 — neprošel ještě celý rok.

Na ustanovení § 40 č. 5 a č. 12 a § 56 služ. ř. nemůže se žalobce jako na zaručená práva, která prý nedovolují přeložení do dočasné výslužby před projitím roku nemoci, dovolávat, protože § 40 č. 5 a § 56 služ. ř. jsou předpisy o tom, jak dlouho se vyplácí nemocnému zaměstnanci plný služební plat, a to za předpokladu, že zaměstnanec je stále ještě v činném služebním poměru, že za trvání nemoci po celý rok (§ 56 č. 3) nenastal žádný důvod uznaný služebním řádem, pro který může býti dán do výslužby a že z takového důvodu do výslužby dán nebyl.

Ustanovení § 40 č. 12 služ. ř. zaručuje zaměstnanci trvalé postavení podle ustanovení VIII. oddílu služ. ř., to jest činnou službu na tak dlouho, dokud nemůže býti dán do trvalé nebo dočasné výslužby z důvodů v tomto oddílu uvedených.

Při hmotněprávním posouzení sporu třeba míti na zřeteli, že podle písm. a) § 116 služ. ř. je železniční správa oprávněna k přeložení úředníka do dočasné výslužby, stal-li se postradatelným pro organizační změny v úřadě nebo pro trvalý pokles práce; stačí každá z obou těchto příčin.

Správně poukázal odvolací soud na to, že trvalý pokles práce pro čas, kdy žalobce byl přeložen do výslužby — v letech 1929-1933 — byl již dodatečně prokázán ve sporu Julia G. č. Rv III 271/37,*) že otázku, které ho ze zaměstnanců může železniční správa postrádati, nemůže soud se zřetelem na § 29 služ. ř. a celkovou organizaci železničního podniku přezkoumávat, a že proto bezdůvodny jsou žalobcovy stížnosti proti tomu, že byl přeložen do dočasné výslužby. Přeložení

*) Vid' č. 16264 Sb. n. s.

stalo sa po právu a pretože žalobce ode dne preložení do výslužby neměl již nároku na plat z činné služby, nemá nároku na doplatky, kterých se žalobou domáhá a právem byla jeho žaloba zamítnuta.

Čís. 16764.

»Príspevok na výživu«, povolený disciplinárnou komisiou podniku »Štátne lesy a statky« prepustenému zamestnancovi podľa § 92, odst. 3 služ. por., má povahu odpočívnych príjmov; preto je príslušné riaditeľstvo štátnych lesov a statkov (§ 225, odst. 4 služ. por.) podľa § 36 služ. por. oprávnené predpísať prepustenému zamestnancovi ním spôsobenú (nálezom disciplinárnej komisie zistenú) škodu k náhrade srážkou z tohoto príspevku.

(Rozh. z 24. februára 1938, Rv IV 512/37.)

Žalobník — dozorca II. triedy u podniku »Štátne lesy a statky« — bol pravoplatným nálezom vrchnej disciplinárnej komisie pri ministerstve zemedelstva v Prahe uznaný vinným nevernou správou, ktorej sa dopustil spreneverením 9.810 Kč 80 h a potrestaný prepustením zo služby. Vzhľadom na poľahčujúce okolnosti priznala mu disciplinárna komisia podľa § 92, odst. 3, služ. poriadku pre zamestnancov podniku »Štátne lesy a statky« »príspevok na výživu« na dobu troch rokov vo výške 49% penzijných príjmov, ktoré by mu náležali pri preložení do výslužby, tak že žalobník mal dostať ročne 3.226 Kč 15 h. Disciplinárna komisia neodsúdila žalobníka na náhradu škody. Žalobník bol prepustený dňom 30. júna 1934. Riaditeľstvo štátnych lesov a statkov predpísalo žalobníkovi k náhrade srážkou z penzijných príjmov 9.810 Kč 80 h. Do dňa prepustenia — 30. júna 1934 — bolo srazené zo žalobníkovho platu 2.968 Kč 80 h, kdežto zbytok v sume 6.842 Kč mal byť postupne srážaný z príspevku v troch rokov, tak že žalobníkovi sa vyplácalo mesačne len 78 Kč 78 h. Žalobník domáhal sa žalobou uznania toho, že žalovaný Čsl. štát (podnik »Štátne lesy a statky«) nie je oprávnený započítať do príspevku na výživu svoju škodu v sume 9.810.80 Kč a že je preto povinný zaplatiť žalobníkovi 2.968 Kč 80 h srazených do 30. júna 1934, kdežto od 1. júla 1934 je povinný platiť celý príspevok na výživu, pri čom je oprávnený srážať si z každej splátky, splatnej do vykonateľnosti rozsudku 78.80 Kč pri predpoklade, že sumy 78.80 Kč boli žalobníkovi skutočne pred počatím a za priebehu sporu vyplatené. Svoju žalobu opieral žalobník medzi iným o to, že disciplinárna komisia nevyslovila povinnosť k náhrade škody, nepriznala žalobníkovi príspevok na výživu len preto, aby mohla byť škoda účtovnou manipuláciou uhradená, že srážky nemožno vykonať, lebo príspevok nedosahuje existenčného minima.